

Rep. nr. 23/13

*

AR. NA-010-11

*

Tegensprekelijke eind
beslissing d.d. 17 juni
2013

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : RIZIV- DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE (verder afgekort:
DGEC), openbare instelling van sociale zekerheid, met
zetel te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan 211,

Eiser, voor wie zijn verschenen, dhr. C..., apotheker-
inspecteur en de heer D..., attaché, ambtenaren bij
eiser.

Tegen: Mevrouw A..., apotheker, wonende te XXXX, die
woonplaats heeft gekozen bij haar raadslieden.

Verweerster, vertegenwoordigd door mr. B..., advocate,
met kantoor te XXXX

*
* * *

Op de openbare terechtzitting van 13 mei 2013 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV;

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier NA-010-11 neergelegd door eiser;
- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 17 januari 2012, ter kennis gegeven aan verweerster met de aangetekende brief van 23 januari 2012;
- de verklaring van verschijning van 1 februari 2012;
- de besluiten namens verweerster van 20 april 2012, ontvangen ter griffie op 23 april 2012;
- de besluiten namens eiser van 1 augustus 2012, neergelegd ter griffie op 1 augustus 2012;
- de aanvullende besluiten namens verweerster van 28 augustus 2012, ontvangen ter griffie op 29 augustus 2012;
- de oproepingsbrieven van 15 en 17 april 2013.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 13 mei 2013:

- de heer D... in de uiteenzetting van het juridische luik en de besluiten namens eiser;
- ap. C... in de uiteenzetting van het medisch-technische luik van de middelen en besluiten van eiser;
- meester B... in de uiteenzetting van de middelen en de besluiten namens verweerster;
- Mevr. A... in haar toelichting.

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 17 juni 2013, eerste nuttige zitting van de Kamer van eerste aanleg.

* *
* *

VOORWERP VAN HET GESCHIL

1. Tenlasteleggingen

In de periode vanaf 3 september 2008 tot en met 30 maart 2010 werden door de E... en ap. A... de volgende inbreuken begaan op de wetgeving betreffende de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering:

Tenlastelegging 1

Via de tarifieringsdienst XXXX heeft apotheker A..., als apotheker - titularis van de apotheek E...(APB nummer XXXX) in de periode van 21/09/2008

tot en met 18/02/2010 (facturatiemaand 09/2008 – 02/2010) aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen bijkomende honoraria (wachtvergoedingen) aangerekend voor een bedrag van 234.25 euro, die niet telkens aangerekend mochten worden, gezien de voorschriften door de Apotheker gelijktijdig werden uitgevoerd en afgeleverd.

Dat is een inbreuk op de :

- Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, artikelen 42 en 48, §1;
- Overeenkomst tussen de apothekers en de verzekeringsinstellingen, Artikel 6, § 2.

In de periode van 21/09/2008 tot en met 18/02/2010 (facturatiemaand 09/2008 – 02/2010) werd bij 46 verzekerden 50 keer het wachthonorarium ten onrechte aangerekend.

Ten onrechte werd aan de ziekteverzekering 234,25 euro aangerekend. Dit bedrag werd terugbetaald.

Tenlastelegging 2

Via de tarifieringsdienst XXXX heeft de apotheker, als apotheker - titularis van de apotheek E... (APBnummer XXXX) in de periode 03/09/2008 tot en met 30/03/2010 (facturatiemaand 09/2008 – 03/2010) aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen 1.206 farmaceutische specialiteiten aangerekend voor een bedrag van 44.379,79 euro, die niet werden afgeleverd. De unieke streepjescode werd zowel in de eigen apotheek, als in een andere apotheek teruggevonden.

Dat is een inbreuk op:

- Koninklijk besluit van 21 december 2001 tot vaststelling van de procedures, termijnen en voorwaarden inzake de tegemoetkoming van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen in de kosten van farmaceutische specialiteiten, artikelen 2 en 90, §2;
- KB van 22 januari 2004 tot vaststelling van de gegevens inzake te tarifieren verstrekkingen die de verzekeringsinstellingen aan het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering moeten overmaken (gewijzigd door KB van 10 maart 2005 en 10 augustus 2005), Artikel 3, A. 2° bis
- Koninklijk besluit van 15 juni 2001 tot vaststelling van de gegevens inzake te tarifieren verstrekkingen die de tarifieringsdiensten aan de verzekeringsinstellingen moeten overmaken (gewijzigd door KB van 15 januari 2002, KB van 10 maart 2005 en KB 10 augustus 2005) , Artikel 5, C. 19°bis;

- Nationale overeenkomst tussen de Apothekers en de verzekeringsinstellingen, Artikel 2 en 8, §6;

- Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, Artikelen 2n, 72 bis § 1, 73bis 1° en 142 §1, 1°

In de periode 03/09/2008 tot en met 30/03/2010 (facturatiemaand 09/2008 – 03/2010) werden 1.206 farmaceutische specialiteiten aangerekend voor een bedrag van 44.379,79 euro, die niet werden afgeleverd. De unieke streepjescode werd zowel in de eigen apotheek, als in een andere apotheek teruggevonden.

Er werd niets terugbetaald.

*
*   *

2. KORTE WEERGAVE VAN DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

2.1. Het standpunt van eiser

De Dienst vraagt aan de Kamer van eerste aanleg :

- de tenlasteleggingen te weerhouden;
- de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende farmaceutische specialiteiten, nl. 44.614,22 euro op te leggen aan mevr. A.... Gezien hiervan 234,25 euro werd terugbetaald, blijft het bedrag van 44.379,97 nog te betalen;
- de E... in hoofde van dhr. F... overeenkomstig artikelen 2n en 142, § 1, 1° en 2° en 164, tweede lid van de gecoördineerde wet mede hoofdelijk aansprakelijk te stellen voor de terugbetaling van dit bedrag;
- wat betreft de administratieve geldboete, verwijst eiser naar de recente rechtspraak van de Kamer van beroep, namelijk dat de administratieve geldboete van de Sociaal Strafwetboek toepasbaar zijn en laat dit over aan de beoordeling van de Kamer.

Volgende argumenten worden met name aangehaald:

De administratieve rechtscolleges zijn onafhankelijk en onpartijdig. Ze worden beschouwd als rechtscolleges in de zin van art 161 van de Grondwet (rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof) en voldoen aan de voorwaarden vervat in art 6 EVRM. Hun paritaire samenstelling waarborgt hun objectieve onpartijdigheid.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur (vertrouwensbeginsel en redelijkheidsbeginsel) zijn hier niet terzake want de DGEC treedt hier op

als procespartij en niet als bestuur.

Bedrieglijk opzet is niet vereist voor het eventueel opleggen van een administratieve geldboete.

Als apotheker – titularis is verweerster verantwoordelijk voor de uitvoering en het behoud van de goede officinale praktijken. Dat zij niet de eigenaar is van de apotheek en werkneemster is van die eigenaar doet hier geen afbreuk aan.

De inbreuken zijn afdoende bewezen en steunen op verschillende vaststellingen:

- nationaal komt de betrokken apotheek op de 2de plaats wat betreft het meermaals voorkomen van unieke streepjescodes zowel in eigen apotheek als in andere apotheken.
- het voornamelijk voorkomen van dit probleem bij een aantal verzekerden die allemaal in XXXX en omgeving voorkomen.
- het voorkomen van dit probleem bij een aantal artsen die voornamelijk uit XXXX en omgeving komen.
- de toegang tot de gegevens door een persoon (personen) die wel rechtstreeks voordeel kan (kunnen) halen uit deze manipulatie.
- de streepjescode is een unieke code.

Het terugbrengen van niet gebruikte geneesmiddelen en producten door de verzekerden zou een uitleg kunnen zijn van het meermaals voorkomen van dezelfde unieke streepjescode, maar dergelijke terugname is deontologisch noch reglementair aanvaardbaar (o.m. wegens het ontbreken van de noodzakelijke kwaliteitsgarantie).

2.2. Het standpunt van de verweerster

Verweerster vraagt aan de Kamer van eerste aanleg :

- de door eiser geformuleerde vordering tot terugbetaling van de zagezegd ten onrechte aangerekende prestaties:
  - *in hoofdorde* af te wijzen als onontvankelijk;
  - *in ondergeschikte orde* af te wijzen als ongegrond;
  - *in nog meer ondergeschikte orde*:
    - vast te stellen dat verweerster hooguit kan gehouden worden tot terugbetaling van 25% van alle eventueel terug te betalen aangerekende bedragen; en
    - vast te stellen dat de Heer F... en de E... samen met verweerster hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de terugbetaling van alle door verweerster eventueel (gedeeltelijk) terug te betalen aangerekende bedragen;

- de door eiser geformuleerde vordering tot betaling van een administratieve geldboete:

- *in hoofdorde* af te wijzen als onontvankelijk;
- *in ondergeschikte orde* af te wijzen als ongegrond;
- *in nog meer ondergeschikte orde*:

- geen administratieve geldboete op te leggen voor wat betreft de in tenlastelegging I geviseerde feitelijkheden en de administratieve geldboete derhalve te beperken tot de feitelijkheden uit tenlastelegging II;

- het bedrag van de eventueel op te leggen administratieve geldboete te herleiden tot een bedrag dat overeenstemt met een substantieel lager percentage dan 150% van de vermeend onterecht aangerekende prestaties;

- een zo groot mogelijk uitstel te willen verlenen voor de eventueel opgelegde administratieve geldboete;

- met betrekking tot de door eiser geformuleerde vordering tot terugbetaling van de zogezegd ten onrechte aangerekende prestaties en de vordering tot betaling van een administratieve geldboete, in de meest ondergeschikte orde aan verweerster betalingstermijnen van € 500,- per maand toe te kennen voor de aan verweerster eventueel opgelegde terugbetaling van prestaties en/of voor de haar eventueel opgelegde administratieve geldboete.

Volgende argumenten worden voorgebracht:

- met betrekking tot de *ontvankelijkheid*:
  - a. De Kamer van eerste aanleg is niet onafhankelijk noch onpartijdig: ze beantwoordt niet aan de vereisten van art 6.1 EVRM (toepasselijk artikel, vermits de vordering een strafrechterlijk karakter heeft). Ze werd opgericht in de schoot van het RIZIV en zetelt bovendien in de lokalen van het RIZIV. Minstens sommige leden van de Kamer van eerste aanleg hebben een belang dat strijdig is met dat van één der partijen. Sommige leden zijn zelfs concurrenten van verweerster.
  - b. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

De tarifieringsdienst had de plicht om de medische voorschriften te controleren. Dit gedaan zijnde mocht verweerster er van uitgaan dat alles in orde was.
- *ten gronde*:

Verweerster treft geen enkele schuld want beging niet "wetens en willens" een inbreuk. Zij had geen financiële of boekhoudkundige verantwoordelijkheid in de apotheek. Zij was werkneemster met een maandelijks loon en kon dus geen voordeel halen bij de inbreuken. Zij was evenmin onachtzaam. De eigenaar van de apotheek (tevens werkgever van verweerster) bevestigt dat zij op geen enkele wijze verantwoordelijk is voor de aangeklaagde feitelijkheden.

*
*   *

3. BEOORDELING

3.1. de onpartijdigheid van de administratieve rechtscolleges:

Over het middel van de onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie:

Het middel is afgeleid uit de beweerde schending van artikel 6 E.V.R.M en het ontbreken van een onafhankelijke rechtsbedeling.

Dat een "rechter" of "rechtbank" onpartijdig en onafhankelijk moet zijn is een algemeen rechtsbeginsel (o.a. Cass. 18.12.1997, Arr. Cass. 1997, nr 572; Cass. 18.11.1993, Arr. Cass. 1993, nr 470); n.

De kritiek van verweerster is evenwel onterecht:

Vooreerst kan verwezen worden naar de overwegingen B.6.3 tot en met B.6.4. van het arrest nr. 133/2001 van 30 oktober 2001 van het Arbitragehof. Deze overwegingen luiden als volgt:

"... B.6.3. Het onderwerp van de in het geding zijnde geschillen betreft derhalve de beoordeling van de naleving door de zorgverlener van zijn verplichtingen in zoverre hij meewerkt aan een openbare dienst. Wanneer de commissie van beroep daarover uitspraak doet, treedt zij op in uitoefening van een functie die in een dergelijke verhouding staat tot de prerogatieven van het openbaar gezag van de Staat, dat zij zich buiten de werkingssfeer bevindt van de gedingen van burgerlijke aard in de zin van artikel 144 van de Grondwet. Daaruit volgt dat een betwisting omtrent het verbod tot tegemoetkoming in de kosten van geneeskundige verstrekkingen, een betwisting omtrent een politiek recht is. De wetgever

vermocht dan ook, met toepassing van de mogelijkheid die artikel 145 van de Grondwet hem biedt, het contentieus betreffende een dergelijk politiek recht toe te vertrouwen aan een administratief rechtscollege dat ter zake over een volle rechtsmacht beschikt en dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet.

B.6.4. Gelet op artikel 145 van de Grondwet, kan het feit dat het kennisnemen van gedingen met betrekking tot politieke rechten wordt toevertrouwd aan een administratief rechtscollege, veeleer dan dat contentieus over te laten aan een rechtscollege van de rechterlijke orde, geen schending uitmaken van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie....".

Verweerster heeft het over "minstens" een *schijn* van partijdigheid.

Evenwel, *tenzij het tegendeel is bewezen*, is de rechter onpartijdig en onafhankelijk (Cass. 13.3.2012, R.W. 2012-13, 1255). Het volstaat niet dat een partij beweert dat zij een subjectieve twijfel heeft omtrent de onpartijdigheid of onafhankelijkheid, om daaruit te besluiten dat het bewezen is dat er een schijn van partijdigheid is of dat de rechter niet onafhankelijk of onpartijdig is (Cass. 27.4.2010, P. 10.0119.N/5 en Cass. 20.4.2009, D.09.0001.N: allebei raadpleegbaar op www.juridat.be; deze rechtspraak ligt in de lijn van de rechtspraak van het EHRM: zie de arresten vermeld door K. LOONTJENS, Het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter: een stand van zaken, TBP 1996, p. 12, voetnoot 51). En als er al twijfel zou zijn, dan moet die twijfel rechtmatig zijn: dat vereist niet alleen dat twijfel redelijkerwijze aanvaardbaar is, maar ook dat ***hij objectief steun moet vinden in de concrete gegevens en de toedracht van elke zaak in het bijzonder*** (Cass. 22 december 2009, Arr. Cass. 2009, nr 778), quod non in casu.

Ook het EHRM stelde al uitdrukkelijk dat bepalend is of de vrees van de rechtsonderhorige objectief gerechtvaardigd kan worden: de schijn moet dus **geobjectiveerd** worden.

De **drie** administratieve rechtscolleges, bevoegd om zich uit te spreken over huidig geschil (achtereenvolgens: de Kamer van eerste aanleg, de Kamer van beroep en, als cassatierechter: de Raad van State) hebben alledrie volle rechtsmacht.

De Kamer van eerste aanleg, die volgens art 144 §2 ZIV-wet volle rechtsmacht heeft, bestaat uit een voorzitter-magistraat en vier leden die geen magistraat (of jurist) zijn, in een door de wetgever uitdrukkelijk gewilde paritaire samenstelling. Deze vier leden treden op in persoonlijke naam en niet namens of als mandataris van de organisatie waartoe ze behoren (R.v.S. 29.11.2010, arrest nr. 209.2010). Hun onafhankelijkheid is gewaarborgd, vermits zij niet gesanctioneerd kunnen worden wegens hun opinies in het kader van hun rechtsprekende functie (R.v.S. 16.2.2011, arrest nr 2110.299). Ze zijn verkozen omwille van hun expertise en kunnen

gewraakt worden om dezelfde redenen als de beroepsmagistraat. Ze hebben geen enkel persoonlijk belang, laat staan een belang tegengesteld aan dat van één der partijen.

Wat de Kamer van beroep betreft heeft de Raad van State o.m. bij arrest van 28.6.2007 (nr. 172.921) gesteld dat deze Kamer geen eigen orgaan is van de DGEC, doch een administratief rechtscollege dat bij deze Dienst is ingesteld: het is een rechtsprekend orgaan waarvan de onafhankelijkheid ten opzichte van het RIZIV door de wetgever is gewild. De Kamer van beroep is het RIZIV geen enkele verantwoording verschuldigd voor haar beslissingen (R.v.S., 28 juni 2007, nr. 172.921; nog recent bevestigd: R.v.S. 31 oktober 2012, nr. 9156).

Tenslotte heeft ook hierna de Raad van State nog "volle rechtsmacht" (R.v.S. 7.9.2012, nr. 220.524).

Men ziet dus dat in elke aanleg een rechtscollege volle rechtsmacht heeft, terwijl het nota bene zou volstaan dat enkel tegen de eindbeslissing van een administratieve overheid een beroep zou openstaan bij een rechterlijke instantie met "volle rechtsmacht", in de zin waarin het EVRM dat begrip verstaat (E.H.R.M., 17 april 2012, Steiniger t. Oostenrijk, nr. 21539/07, §46, besproken in: R.v. S. 6 juli 2012, arrest nr 220.215).

De zittingen van de Kamer van eerste en aanleg en van de Kamer van beroep hebben plaats in een gebouw van het RIZIV.

Door --- zoals bij alle rechtbanken en in alle rechtsstaten met het oog op de rechtsbedeling --- alle maatregelen te nemen die noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van de doelstelling van de wetgever, met name de materiële voorwaarden te creëren om toe te laten recht te spreken (waaronder het zorgen voor accommodatie, lokalen dicht bij de plaats waar de griffie is gehuisvest en waar de dossiers worden bewaard, griffiepersoneel, werkingskosten ...) verwekt de overheid ("de Koning" of de minister tot wiens bevoegdheid de materie behoort) geen schijn van partijdigheid, vermits de overheid aldus enkel haar **elementaire wettelijke verplichtingen** nakomt (vgl. Cass. 18.12.1997, Arr. Cass. 1997, n.r 572; zie ook: R.v.S. 28.6.2007, arrest nr. 172.921). Men ziet overigens niet goed in welke invloed dit zou kunnen hebben op de rechtspraak van de rechtscolleges.

De bewering dat de administratieve rechtbanken werken "in de schoot van" of gecontroleerd wordt door het RIZIV slaat dus nergens op en berust op een manifeste onjuiste lezing of interpretatie van de wet.

3.2. beginselen van behoorlijk bestuur:

De DGEC treedt hier niet op als "bestuur", maar als partij. Zij gaat na of er inbreuken zijn gepleegd op de regelgeving (nomenclatuur...), of die afdoende bewezen zijn, wie ze heeft begaan en of de administratieve rechtscolleges moeten worden gevat. Dit haar door de wetgever opgelegde takenpakket (zie de artt. 146 e.v. ZIV-wet) heeft niets te maken met beginselen van behoorlijk bestuur.

3.3. ten gronde:

3.3.1. de bewijslast:

Of de tenlastelegging een straf- dan wel een burgerlijke (of gemengde) sanctie beoogt speelt geen grote rol: de DGEC draagt de bewijslast en in geval van twijfel wordt de vordering afgewezen (in strafzaken op grond van hetgeen in het Latijnse adagium wordt verwoord: "in dubio pro reo" of, vrij vertaald: twijfel komt de beklaagde ten goede; in burgerlijke zaken op grond van art 1315 BWB en art 870 Ger.W.: zie dienaangaande: N. VERHEYDEN-JEANMART, Le droit de la preuve, p. 43, nr 69 (" ... L'incertitude subsistant à la suite de la production d'une preuve, d'où qu'elle vienne, doit nécessairement être retenue au détriment de celui qui avait la charge de la preuve et sur lequel pèse le risque du défaut de preuve. ... », vrije vert. : Blijft er onzekerheid bij de bewijslevering, waar die ook vandaan komt, dan zal die weerhouden worden in het nadeel van degene die de bewijslast draagt vermits het bewijsrisico bij die ligt.").

In het kader van zijn medewerkingsplicht en de procesloyaliteit die ook op hem rust met het oog op de waarheidsvinding (de zogenaamde "partijwerkzaamheid": zie B. ALLEMEERSCH, Taakverdeling in het burgerlijk proces, p. 355 en N. VERHEYDEN-JEANMART, o.c., nr 66: "... On n'exige pas une preuve ou une démonstration absolue. Prouver c'est établir une vraisemblance suffisante qui emporte la conviction du juge et lorsque ce résultat est atteint, le juge donne à l'autre partie à s'expliquer pour, éventuellement, créer, à son tour, une vraisemblance contraire..."; vert. : een absoluut bewijs wordt nooit vereist. Bewijzen is het aantonen van een waarschijnlijkheid die volstaat om de rechter te overtuigen en, in voorkomend geval, zal de rechter de andere partij uitnodigen om op zijn beurt te proberen een tegengestelde waarschijnlijkheid aan te tonen) mag evenwel ook van verweerster een zekere verantwoording en rekenplicht worden verwacht, zeker nu het gaat over de juiste besteding van niet onbeperkte gemeenschapsmiddelen.

3.3.2. de toerekenbaarheid:

Enkel zorgverleners "die zich niet schikken naar de bepalingen van artikel 73 bis " (art. 142 §1 ZIV-wet) kunnen ter verantwoording geroepen

worden.

Om sanctioneerbaar te zijn moet de zorgverlener fouten --- hoe licht ook -- hebben begaan. Minstens moet hij nalatig zijn geweest. Er is hier geen sprake van een objectieve (zogenaamd foutloze) aansprakelijkheid voor alles wat misloopt in zijn praktijk (hier: officina). De feiten moeten m.a.w. "toerekenbaar" zijn Dit wordt ook expressis verbis vermeld in artikel 145 §1 ZIV-wet (" Wanneer feiten **toerekenbaar** zijn aan meerdere zorgverleners ..."). Louter *functioneel* daderschap bestaat niet tenzij er *beschikkingsmacht* over en *aanvaarding* was van het verboden gedrag van een ander (cfr. het Ijzendraad-arrest van de Hoge Raad in Nederland, HR 23.01.1954, NJ 1954, 378).

Waar de wet geen bijzonder opzet vereist en onachtzaamheid volstaat, kan getoetst worden aan het paradigma van de bonus pater familias die zich in dezelfde omstandigheden bevindt (hier dus: de "bonus pharmaceuticus", weliswaar titularis van een apotheek in de zin van artikel 4 §2 ter van het KB nr 78 van 10 november 1967, maar handelend als werknemer van de eigenaar van die apotheek die er zelf ook is tewerkgesteld als technisch farmaceutisch assistent).

3.3.3. in concreto:

Met betrekking tot tenlastelegging 1 geeft de DGEC toe dat verweerster de onregelmatigheid moeilijk kon opmerken (omdat de voorschriften mekaar niet opvolgen), maar dat het "niet onmogelijk" was.

Verweerster wijst er terecht op dat zij geen persoonlijk voordeel had bij de aangeklaagde feitelikheden. Zij had ongetwijfeld zekere verantwoordelijkheden als apotheker-titularis van een apotheek (zie KB nr 78, reeds aangehaald: zie verder), maar nergens is aangetoond dat zij ook een financiële of boekhoudkundige verantwoordelijkheid droeg ten aanzien van de begane feitelikheden.

Verweerster bevond zich alleszins in een wat gewrongen positie, vermits ze werkneemster was (en aldus handelde onder gezag, leiding en toezicht van een werkgever) van de eigenaar van de officina: enkel deze laatste hield zich bezig met de financiële kant van de zaak (en haalde aldus wel voordeel uit de inbreuken).

De verklaringen van verweerster aan de inspecteurs en deze afgelegd ter zitting zijn omstandig en geloofwaardig. Haar uitleg wordt niet weerlegd door de DGEC.

Er is trouwens geenszins aangetoond dat verweerster, als werkneemster, zelfs maar enige beslissings- dan wel controlebevoegdheid (of mogelijkheid daartoe) had ten aanzien van de begane inbreuken. De begane inbreuken staan los van de verantwoordelijkheden die wegen op een apotheker-titularis op grond van het KB nr 78 (met name de in artikel 2

ter alinea 2 bepaalde verantwoordelijkheden "voor de farmaceutische handelingen, voor het beheer van de apotheek voor zover dit rechtstreeks invloed heeft op de farmaceutische handelingen en voor het toepassen van de wetgeving, waaronder de bepalingen inzake goede farmaceutische praktijken in de apotheek.").

Besluit: er wordt niet aangetoond dat verweester enige fout of nalatigheid beging.

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145.

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart de vorderingen van de DGEC ontvankelijk doch ongegrond;

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 17 juni 2013 van de Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsuitkering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Jan VERMEIR, magistraat, Voorzitter van de Kamer van eerste aanleg;
- Martin VOLCKE, griffier.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Jan VERMEIR

De Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Jan VERMEIR, magistraat-voorzitter, dokter Bernard DEBBAUT en dokter Carl CLINCKERS, stemgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede ap. Carina BRUWIER en ap. Inge FAUT, stemgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisaties van het apothekerskorps.

De Kamer van eerste aanleg werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier.

De beslissingen van de Kamer van eerste aanleg zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (art. 156, § 1, eerste lid). De sommen brengen van rechtswege intresten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, §3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest, vanaf de eerste werkdag die volgt op de kennisgeving van de beslissing, waarbij de postdatum bewijskracht heeft (art. 156, § 1, tweede lid). Het beroep bij de Kamer van beroep schort de uitvoering van de beslissing niet op (art. 156, § 2, eerste lid).

